

Доспівала осінь, доспівала,
А душа – чужий іконостас.
З мого серця витекла Каяла,
Я не каявсь, ніби перший раз.
Жовтоблудно мучилися вени
І когось ховали дзвонарі,
П'яний дощ, відв'язаний од мене,

По калинній ідольній корі
Долітав до світу і до Бога,
І молились добре, бо ж були.
Шаблею горбатіла дорога,
Вітер з тілом мертвої бджоли,
Що життя впустила чи вмирала?
Чи воскресла, може, як земля,
Все текла розхитана Каяла,
Як в мені поламана стріла.